

'Ik sta versteld van zijn jeugdige kracht.' – David Sedaris

'Fantastisch haar ook trouwens.' – David Sedaris

'Hij lijkt veel jonger dan hij is.' – David Sedaris

'Zijn moeder is sexy.' – David Sedaris

'Wat een boek!' – David Sedaris

Lief dagboek

het is voorbij. De laatste dag op mijn school is voorbij. Voorbij is een periode. Voorbij is de band met sommige kinderen uit mijn klas. Voorbij is Mijn basisschooltijd is vanaf vandaag voorgoed voorbij. Ik zal deze school missen; mijn klas de herkrachten en het veilige gevoel ervan. De kinderen die ooit voor 6 jaar lang een klas waren, splitsen op in verschillende groepjes. Ik kwam op deze school als een kleintje van 4 jaar. Nu na 8 jaar verlaat ik hem als 12-jarige, iemand aan het begin van z'n pubertijd. Het is vreemd om te weten dat Soms kon ik huilen als ik dacht aan groep 3. Nu 8 jaar later is het roer. Het is heel vreemd om te weten dat de St. profschool mijn school niet meer is. Vandaag de dag herbeleven ik ~~me~~ elke stem van elk kind uit de klas, & volgend jaar als ik iemand tegenkom herken ik hem misschien niet eens. Ik ben niet tevreden over de manier

hoe we uit elkaar zijn gegaan. Ik heb
van niemand afscheid genomen. Deze
kinderen zag ik 6 jaar dag in dag
uit. Ik zag ze opgroeien tot de personen
ste ze nu zijn. Ik deelde lijf en
leed met ze. We waren niet allemaal
vrienden, maar toch was er een band.
Ik ga nu naar een volgend hoofdstuk,
met nieuwe kinderen en nieuwe
herkrachten. Het doet me pijn als ik
eraan denk, dat ik hen zal missen
voor de oude. Als ik nu zo aan het
schrijven ben flitsen allerlei herinne-
ringen door mijn hoofd. Ik beseef dat
de tijd vliegt. Dat 6 jaar helemaal
niet veel is. Het doet me ontzettende
pijn om deze school te verlaten. Hier
speelde het grootste deel van mijn leven
tot nu toe zich af. Ik heb het een
hele leuke, fijne tijd gevonden. Nooit
zal ik deze school vergeten!

Rosel

VAN RAOUL DE JONG VERSCHEEN EERDER:

De grootsheid van het al

Lof voor *De grootsheid van het al*:

‘Een boek om gelukkig van te worden.’ – *De Limburger*

‘Een toonbeeld van improvisatiekunst, een vrolijk en geëngageerd verslag. De Jong ziet en hoort mooie dingen.’

– Arjen Fortuin in *NRC Handelsblad*

‘Al schrijvend de wereld romantisch maken is zijn wens, en dat is wat hij doet.’ – *Algemeen Dagblad*

‘Het boek is een pleidooi voor verwondering. Een fris manifest in een tijd van verharding en achterdocht.’ – Uit het juryrapport van het Beste Rotterdamse Boek 2015

Raoul de Jong

**DAGBOEK
VAN
EEN
PUBER**

*notities van een
onvolprezen Wonderkind*

2018 De Bezige Bij Amsterdam

Copyright © 2018 Raoul de Jong
Omslagontwerp bij Barbara
Foto auteur voorplat Ari Versluis
Foto auteur achterplat Vera Cornel
Vormgeving binnenwerk Aard Bakker, Amsterdam
Illustraties binnenwerk Raoul de Jong
Druk Bariet Ten Brink, Meppel
ISBN 978 94 031 1090 5
NUR 320

debezigebij.nl

Inhoud

Proloog

9

De poedeljaren

15

Existentiële crisis

39

Teen spirit

49

Liefdesdrama

65

Opstand!

79

Lang en gelukkig

99

Proloog

Geen van mijn vrienden kan zich herinneren wat zij in hun puberdagboeken schreven: twee gooiden hun dagboeken weg, een derde had het zijne verbrand en een vierde duwde het hare door de papierversnipperaar. Toen ik in de zomer van 2017 op de zolder van mijn achtentachtigjarige opa een eenentwintig jaar oud schrift vond, snapte ik waarom ze dat hadden gedaan.

Sinds mijn oma is overleden, blijf ik soms een paar dagen bij mijn opa logeren. Overdag werk ik dan achter mijn laptop aan de eettafel, terwijl opa in een gemakkelijke stoel naast het raam de krant leest en commentaar geeft op het wereldnieuws. Dat is elke

dag iets anders, maar komt geruststellend genoeg al drieëndertig jaar toch ook op ongeveer hetzelfde neer: het gaat slecht, het wordt slechter en er is niets wat wij daaraan kunnen doen, behalve klagen.

Om stipt zes uur eten we: aardappelen, groenten, en iets uit de bio-industrie. Daarna doen we de afwas en zetten koffie, de rest van de avond kijken we tv. *Tros Radar*, *Kassa*, of iets anders over bedonders en bedriegerij met Antoinette Hertsenberg. Om elf uur begin ik te gapen en zeg dat ik morgen weer vroeg op moet. ‘Weet je waar de handdoeken liggen?’ vraagt opa dan. ‘In de kast naast de badkamer, al mijn hele leven,’ antwoord ik, en ik geef hem een kus en ga naar de zolder. Maar die avond zei opa: ‘De schoonmaakster heeft een doos gevonden.’

‘Goh,’ zei ik.

Ja, knikte hij, ‘met dingetjes. Van jou.’ Als ik er vanavond even naar keek, konden we de doos morgenochtend bij het vuilnis zetten.

De doos stond al op me te wachten, pontificaal op het hoofdkussen van mijn logeerbed. Ik deed hem open en werd bruusk geconfronteerd met een krantenknipsel uit het *Delfts Dagblad* van 2003. ‘Over tien jaar woon ik in Amsterdam of New York, heb succes met

mijn werk en heb tienduizend nieuwe, leuke, hippe vrienden, onder wie Katja Schuurman' stond onder een foto van mijn achttienjarige zelf, die druipend van zelfoverschatting de camera in kijkt.

Ik kieperde de doos leeg en vond:

- drie boetes en één aanmaning van de NS
- een nooit verstuurd kaartje aan een vriendin (*ik ben op vakantie met mijn moeder, gezellig dat het is!!!*)
- een kaartje voor een concert van No Doubt

Helemaal onder in de doos lag een hard wit schrift met lichtblauwe bloemen. Ik sloeg het open en las:

Lief dagboek,

**Het is voorbij. De laatste dag op mijn school is voorbij. Voorbij is een periode. Voorbij is de band met sommige kinderen uit mijn klas. Mijn basisschooltijd is vanaf vandaag voor-
goed voorbij.**

Geschreven op vrijdag 12 juli 1996. In mijn eigen handschrift.

Dit schrift, zo bleek, was mijn allereerste dagboek. Ik begon het in het laatste jaar van de basisschool en stopte ermee op de dag dat ik op mijn nieuwe middelbare school werd verkozen tot Brugger van het Jaar. Jaren geleden had ik het achter in een kast verstopt. Destijds dacht ik dat het nooit meer zou hoeven zien.

Terwijl opa beneden naar de nachtherhaling van het journaal keek, las ik het hele dagboek. Dit bleek een absoluut ondraaglijke exercitie, tot ik besloot de auteur te beschouwen als iemand anders dan ikzelf, namelijk: een opportunistisch kindmonster dat vlak nadat hij voor het laatst tikkertje speelde, met veel gevoel voor drama en zonder enig gevoel voor humor begon aan zijn eigen op *Beverly Hills 90210* geïnspireerde soapopera. Vastbesloten om alles uit zijn jeugd te halen wat erin zat, vinkte hij in negentig bladzijdes alle tienerthema's af. En zo schreef hij, onbedoeld, een ode aan een van de gekste, leukste, wonderlijkste periodes uit een mensenleven: de laatste maanden van het kinderleven en de eerste gouden maanden van de puberteit.

Dit, beste lezer, is zijn verhaal. De mateloos fascinerende geschiedenis over hoe een elfjarige kinderdiva genaamd Raoul de Jong zichzelf in het jaar 1996 van

een kind tot een puber transformeerde, in zijn eigen woorden: 'iemand die volwassen begint te worden, iemand die wat van de wereld begint te zien'.

De Poedeljaren

